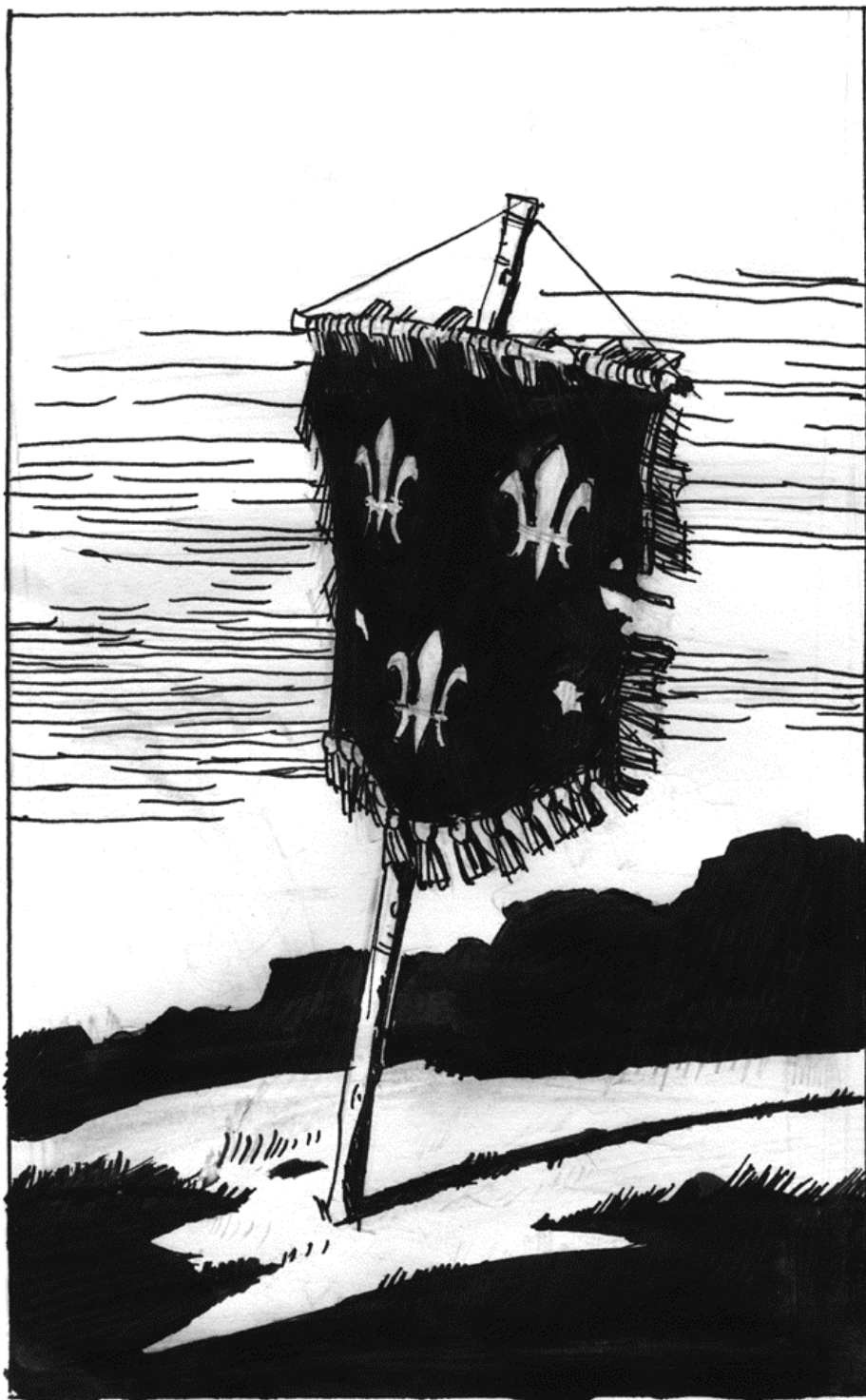

KALÍČEK

číslo 14   prosinec

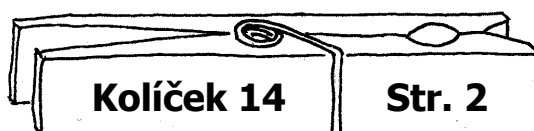
Vážení čtenáři,

s radostí vás vítám u dalšího, v řadě již 14. vydání Kolíčku. Máme za sebou několik dalších měsíců od posledního čísla; událo se během nich více, než se zdá. Nové začíná a staré končí naším tradičním třítydenním táborem v Žárové. A začal nový školní rok. Uvítali jsme ho nábořem uskutečněným na Andělu a následným promítáním fotek na ÚMČ Prahy 5. Následovalo několik besed o sbírce „Postavme školu v Africe“ a pár víkendů před vyvrcholením této akce (tedy samotnou sbírkou) si velká část Krahujců a Kober dojela dobýt vítězství ve válce o Cintru a další víkend se posilnit dobrým moštem, kterého si na tradiční každoroční výpravě mohli zájemci udělat, kolik zvládli. Roveři, kteří navštívili tento rok Rusko, uspořádali promítání fotek pro zájemce. Světlušky a vlčata prověřili svoji skladnost, když v nečekaně, ale příjemně vysokém počtu absolvovali výpravu na Zubovu chatu. V opravdu vysokém počtu (přesně 8) skautů bylo prozkoumat podzimní krásy Moravskoslezských Beskyd. Několik Kober i Krahujců ve zdraví prošlo rádcovským kurzem, na kterém Víla i Kuták úspěšně vykládali. A nakonec Krahujci neodolali a dojeli se podívat na to, jak je skutečně veliká Zubova chata a okolní jeskyně. V tomto čísle se také dozvíte předběžný plán výprav pro zbytek školního roku. Tyto informace jsou také volně přístupné na našich střediskových internetových stránkách <http://hiawatha.laddobar.cz/> a budou postupně upřesňovány a rozšiřovány. Zápisy a fotky z výprav již proběhlých si můžete prohlédnout na tamtéž.

Obsah tohoto čísla: Akce v roce 2005	3
Bajtova samotka	4
Boj s netřídícími nepříteli!	7
Válka o Cintru	7
Moštování	10
Sbírka „Postavme školu v Africe“	12
Vlčata a světlušky na Zubově chatě	13
Podzimky	15
Speciální výprava za zkušenostmi	17
Rádcovský kurs	19
Krahujci na Zubově chatě	21
Dolánecká hluboce podzimní	23
Co papají Kobry IV	24
Zvěsti africké	26
Ukázka z knížky	27
Píseň	28

Příjemné čtení našeho časopisu, pěkné Vánoce a šťastný nový rok vám přeje za celou redakci Kolíčku

Lord Mlč

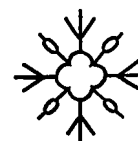
Akce v roce 2005

27. 12. 2004–2. 1. 2005
Pro: skauty, skautky a vedení
Zajišťuje: Jakub Císař

Zimní silvestrovský lyžařský tábor

29. 1. 2005
Pro: všechny
Zajišťuje: Láďa Pelcl (Bilbo)

Tradiční skautský přechod Brd

12.–20. 3. 2005
Pro: skauty a skautky

Jarní prázdniny

Během dubna
Pro: odvážné
Zajišťuje: Štěpán Pácl (Placka)

Boj s netřídícími nepřáteli!

26.–29. 5. 2005
Pro: skauty a skautky, vedení
Zajišťuje: Láďa Pelcl (Bilbo)

Bambiriáda 2005

Během června
Pro: skauty a skautky, vedení

Voda

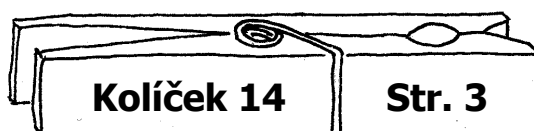
31. 7.–21. 8. 2005
Pro: všechny

Tábor v Žárové

Výčet akcí samozřejmě není úplný a zahrnuje spíše celostřediskové akce. Termíny výprav Kober, Krahujců, vlčat a světlušek budou upřesňovány průběžně. V čase Velikonoc (23.–28. 3. 2005) určitě bude nějaký puťák pro vedení, rovery a v případě zájmu starší skauty. Sedmého května probíhá okresní kolo Svojsíková závodu, taktéž pro skauty a skautky. Koncem května bývá Bitva pěti armád, akce pro skauty.

Z nabídky dalších akcí je tu Vlajková pro starší skauty (23.–24. 4. 2005) a o týden později OBROK, celostátní setkání roverů a rangers (28. 4.–1. 5. 2005), v květnu bývá Květinový den.

Sledujte tedy střediskový web: <http://hiawatha.laddobar.cz/> kde se dozvíte další informace o zde uvedených akcích (kontakty na pořadatele, věci s sebou atd.) a zároveň tam také najdete přehled nových akcí.

Bajtova samotka

- 21.32 V táboře je bujará zábava a já jdu spát.
- 22.00 Placka začíná hrát.
- 7.35 Kolem pořád pobíhá nějaká veverka a dělá hroznej bordel.
- 7.40 Služba začíná pracovat v kuchyni, Kobry postupně vylézají z tee-pee.
- 7.50 Ta veverka konečně zmizela, ale evidentně jí nevadilo, ani když byla 1 m ode mě a já na ní vrčel apod.
- 8.03 Placka hraje budíček.
- 8.10 Placka hraje v tee-pee.
- 8.15 Nástup na rozcvičku.
- 8.18 Nástup na rozcvičku pro skauty.
- 8.35 Kulan uklízí flašky od piva.
- 8.45 Příprava na snídani.
- 8.50 Snídaně.
- 9.20 Příprava na nástup.
- 9.30 Pan Slimák vede s Kulanem jakousi dlouhou diskusi přes celé náměstí a zase zpět. Skauti se srocují do kroužku, vypadá to trochu jako kobří kolečko.
- 9.38 Nástup, Jarek zahajuje práci dne, rozdává se pošta, rozchod. Všichni se vrhají na Placku, protože má narozeniny, nese ho asi 6 lidí a házejí ho do potoka.
- 9.50 Bodování.
- 10.10 Ondra jede pro vodu.
- 10.12 Jakub svolává všechny na náměstí.
- 10.20 Štěpán jde pomoci Ondrovi s vodou (pravděpodobně :-)) Ivan už pracuje. Vypadá to, že Matěj se Kulanovi chlubí s jeho discosvetrem.
- 10.25 Jakub svolává na Palermo.
- 10.30 Jde se hrát Palermo do tee-pee.
- 10.40 Jirka jistí někoho na stěně.
- 10.50 Pan Slimák odnáší kufry a batohy do auta.
- 10.55 Zub odjíždí.
- 11.20 Odjíždí Kaskiovi.
- 11.27 Jde se hrát softball.
- 12.15 Malá Anička zkouší lézt. Kulan nejspíš spí ve stanu a ostatní Kobry buď hrají soft nebo jsou v kuchyni.
- 12.20 Ondra kulhá přes náměstí. House je tu, má s sebou i kočárek a Juráška, je tu i Medvěd.
- 12.30 Téměř všichni zevlují v kuchyni.
- 12.52 Kaski jistí SS a Čížek ho musí přidržovat, aby ho to nezvedlo.
- 12.55 Kaski a SS visí na stěně (oba) na laně.
- 13.12 Příprava na oběd.
- 13.18 Oběd.

- 13.30 Nášup.
- 13.55 Někdo (asi Placka) hraje na kytaru.
- 14.15 Přijeli nějací rodiče se psem.
- 14.30 Přijel Zub a přivezl Láďu, Chrobáka a asi i Zbyňka, ale toho nikde nevidím.
- 15.35 Josef chodí po náměstí a nabízí něco z nějaké krabice.
- 15.55 Zase tu oxiduje nějaká veverka, ale tahle je černá a alespoň nevydává ty divný zvuky.
- 16.00 Jakub píská „K“, rozhoduje co se bude hrát.
- 16.05 Veverka oběhla celou lísku, snědla spoustu ořechů a zase odběhla. Vypadá to, že vyhrál lacros.
- 16.10 Všichni se snaží házet a chytat, ale nikomu to moc nejde. Kobry lacros evidentně nebere.
- 16.20 Fotbalisti dali gól a hlasitě to oslavují. Řehťačka, Andílek a Parádnice s Housetem něco šijí či co a Pigin tam otravuje.
- 16.35 Další hlasitý gól.
- 16.40 Bilbo obchází s foťákem tábor.
- 16.50 Všichni začínají dělat trička tak zapínám telefon a píšu Zubovi, ať mi udělají taky jedno, oranžové nebo zelené :-)
- 16.51 Vypínám telefon a koukám na Zuba, jak si čte SMS, pak to říká Láďovi a Běte, oranžová asi není, je to docela zábava pozorovat ty reakce.
- 17.10 Zub po mě kouká dalekohledem, pak mě hledá Kaski a Kulan až do 17.22. Láďa fotí dění v kuchyni.
- 17.30 Parádnice houpe s kočárkem, pak se k ní přidává Ondra (chudák dítě :-)
- 17.34 Parádnice chová Juráška a Ondra se opět přidává :-)
- 17.40 Chrobák nese do umývárky hrnek a zpívá si francouzskou hymnu.
- 18.12 Svačina. Až teď vidím poprvé Zbyňka.
- 18.18 Nášup.

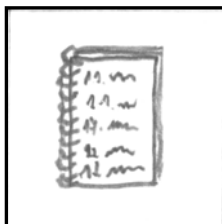

- 6.30 Začínám, kolem zase běhá ta divná hnědá veverka.
- 7.30 Budíček.
- 7.50 Rozcvička. Kobry mají rozcvičku ve spacácích.
- 8.05 Rozcvička se zvrhla v ohromnou Kobří valnou hromadu, pak přichází Bětka s Plackou a dostávají sprd'ana.
- 8.20 Příprava na snídani.
- 8.22 Nástup na snídani.
- 8.35 V kuchyni se diskutuje o králi Artušovi.
- 8.45 Vypadá to, že Zbyněk si uklízí ve stanu, skoro všechno je venku a Zbyněk se v tom občas prohrabuje.

- 8.50 Příprava na nástup.
- 9.07 Nástup. Hymna byla dost strašná, Placka z toho dělá alespoň trochu zpěv. Práci zahajovala Adélka.
- 9.26 Kaski na náměstí mučí Kubu, kterej se mu chytá za nohu.
- 9.40 Kobry a spousta dalších zevlují na náměstí a čekají na bodování.
- 9.56 Hlasité „Služba do kuchyně.“ Chrobák zkouší nějaké exorcismy. Nástup k Plackovi.
- 10.20 Příprava na předmaratonskou rozcvičku.
- 10.25 Rozdávají se čísla.
- 10.45 Závodníci se řadí na start a startují.
- 10.51 Ty veverka asi přicházejí vždy na stejné místo, už je tu zase ta černá.
- 10.55 Jakub a Chrobák natahují mezi stany nějaký provaz, asi cílovou pásku.
- 11.15 První začínají dobíhat.
- 12.00 Skauti odcházejí směrem k Anně, někteří pro vodu.
- 12.05 Matěj odjíždí na kole směrem k Anně.
- 12.15 Kulan zachraňuje nějaké zvířátko ze spárů vlčat.
- 12.22 Matěj se vrací.
- 12.45 Přijíždí Mlč na kole a za ním běží Jakub a v těsném (no ne tak úplně) závěsu za ním Placka a pak další (Zub, Zbyněk, Martina).
- 12.50 Adélka se snaží zaseknout lopatku (určitě nějakou Kobří) do země, ale značně jí to nejde.
- 13.15 Vracejí se s vodou.
- 13.20 Oběd.
- 13.35 Tonda má hrát nácka v nějaké scénce.
- 13.40 Přijíždí někdo od Pavla na motorce, dává cosi (poštu) Plackovi a zase odjíždí.
- 13.46 Kulan svolává skauty.
- 14.05 Kobry připravují scénku, patlají si na hlavu gel a vůbec. Víla vypadá naprosto autenticky v těch kanadách, maskáčích a s alicí.
- 14.30 Kobry se masakrují za tee-pee.
- 14.50 Krahujci hrají jejich scénku.
- 14.55 Kobry hrají scénku.
- 15.10 Kobří scénka končí. Kobří scénka byla teda o dost lepší.
- 15.20 Všichni se stahují do tee-pee.
- 15.45 Jakub řeší s vlčaty nějaký konflikt či co.
- 16.00 Jakub si povídá s vlčaty před kuchyní a diskuse v tee-pee stále trvá.
- 16.15 Debata v tee-pee už skončila, Matěj něco dlouze řeší s Plackou a vlčata se učí uzle a nějak tak blbnou.
- 16.20 Chrobák sedí na věži a asi přemítá.
- 16.25 Svačina.
- 16.35 Nášup jablek.
- 16.45 Vybírá se co se bude hrát, vyhrává fotbal. Menší váží lodní smyčku.
- 16.55 Fotbal se pomalu rozjíždí.
- 17.05 Kulan kope díru v tee-pee a vynáší ven hlínu.
- 17.32 Áďa s Kačabajkou zkoušejí lyžovat na sucho.
- 17.40 Změna pravidel u fotbalu, kdo dá gól vyhrál.

18.00 Nástup. Bude se spát v postavených příbytcích. Připravují se na odchod.
18.12 Vyrazejí a já musím zmizet, aby mě nenašli.

Placka

Boj s netřídícími nepřáteli!

Cestou do klubovny a zpět na mě čas od času vykukují plastové lahve z popelnic na směsný odpad, zatímco se za rohem smutně krčí žluté kontejnery na plast. Myslím, že máme potenciál na to, abychom uspořádali nějakou recesisticko-happenigovou akci, kterou bychom upozornili na to, že, když třídít nebude vůbec nikdo anebo jen malá část obyvatel, za chvíli tu shnijeme ve vlastním odpadu, a že třídít odpad není vůbec těžké, zvláště když se roztřídí přímo v domácnosti – předpokládám, že většina z vás už to tak dělá, takže víte, o čem mluvím.

Pár nápadů se mi v hlavě už urodilo, rád bych akci rozjel o nějakém víkendu v dubnu nadcházejícího roku, pro bližší seznámení jsou podrobnosti zveřejněné na střediskovém webu. Ale samozřejmě přijímám jakékoli připomínky, pozměňující návrhy či zcela jiné nápady.

Je to skvělá příležitost, jak udělat něco pro okolí klubovny, pomoci sobě, ale především přírodě.

S pozdravem „třídění zdar“

Placka

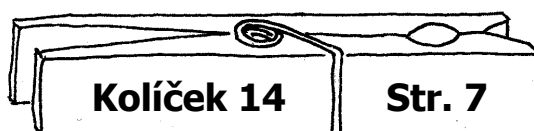

Ondra, Víla

Válka o Cintru 28.–30. 9. 2004

Den první

Sešli jsme se na Andělu asi ve čtvrt na čtyři, ověšení zbraněmi, srdce plná bojového nadšení a nedočkavosti. Tento rok se i Krahujci rozhodli zúčastnit bitvy, a tak nás bylo opravdu hodně. Za Kobry nastoupili: Kulan, Zbýňa, Bajt, Kaski, Tonda, Matěj, Čížek a já (Ondra), za Krahujce to byli: Jirka, Mlč, Piko, Mamut a nejmladší člen výpravy Pigin. Metrem jsme dojeli na Černý most, odkud nám jel autobus do Poličky. V Poličce jsme měli přesednout na další, který by nás odvezl do Telecího, odkud je to už jen malý kousek ke skautské základně, u které měla bitva probíhat. Tento smělý plán ovšem nevyšel, jelikož náš autobus měl zpoždění a my nestihli navazující spoj do Telecího. Zůstali jsme tak trčet v Poličce, s vyhlídkou asi dvanáctikilometrového

pochodu malebnou krajinou nočních Žďárských vrchů. Zavolali jsme tedy Zubovi, aby přijel a odvezl bagáž. Zub opravdu přijel (díky, Zube), naložili jsme batohy a skautky, jež s námi přijeli z Prahy, Zub zase odjel a my se vydali na pochod. Kdy jsme dorazili si už nepamatuji, někdy docela pozdě v noci, vím jen, že jsme cestou potkali Vílu, která přijela na Cintru autem a vydala se nám naproti. V tábořišti jsme, lehce unaveni, postavili stany a brzy ulehli a spali.

Den druhý

Posilnění spánkem jsme vstali asi okolo půl osmé, nasnídali se, nechali si schválit zbraně a vůbec se připravili na nadcházející bitevní den. V osm byl nástup všech vojsk, což zde byla pouhá dvě sta lidí? (skautů!). Na nástupu byla vysvětlena základní pravidla hlavně ohledně boje, reinkarnací a léčení, čili věcí o kterých se vedou dosti často dosti agresivní spory přímo na bojišti. Nicméně si myslím, že vysvětlování, byť nápadité (lidé se vždycky rádi dívají, jak někoho mlátí :-), mohlo být delší. Po nástupu jsme se rozešli do měst a již cestou jsme odhalili první vychytávku, a to, že mrchoviště, které bylo netradičně v tábořišti a ne ve městech, je zatraceně daleko a že zpátky na bojiště je to zatracenej krpál. Musím říct, že takto nechutný způsob reinkarnace odradil mnohdy tak srdnaté reky (jako třeba mě) od bezhlavých ztečí proti přesile a jiných hrdinských kousků, ba dokonce nás přiměl uvažovat o možnosti útěku z boje a záchrany holého života, a to vše jen proto, abychom nemuseli slézat a následně zlézat ten **strašnej** kopec (věřte, že po několikeré reinkarnaci vyvolávala představa další smrti takovou hrůzu, až to bylo téměř jako ve skutečnosti). V devět hodin započala samotná bitva a my se činorodě pustili do zkoumání bitevního pole a získávání prvních výhod. Při tomto jsme zjistili, že města jsou rozeseta na kopci kolem vrcholu kopce, ovšem tak, aby to až na samý vršek bylo pořádně daleko.

V praxi to vypadalo asi tak, že jsme kdesi, o spousty vrstevnic výše, zahlédli nepřítele a rozběhli se k němu, což nám samozřejmě nevydrželo dlouho. Když jsme se konečně, opíraje se o zbraně co berly, vyškrabali nahoru, nepřítel obvykle, vida radost v našich tvářích, že jsme konečně nahoře, a zuřivě odhodlání, s kterým jsme ložili nahoru, vzal do zaječích, právem spoléhaje na to, že není nikoho, kdo by byl schopen pronásledování, natožpak (po případném dostižení) boje. Takto to samozřejmě vypadalo z naší strany, za císařství pochopitelně mluvit nemohu. Podobně to vypadalo asi celou první půlku dne, nemohl jsem však být všude, je tedy teoreticky možné, že se někdy nepřítel postavil na odpor, a možná dokonce, že i občas zvítězil. Pamatuji však jen dvě naše porážky, obě za lvího podílu Veverek. Upřímně řečeno, kdyby tam ta zlá Veverka Petr nebyla, Nilfgaard by se ani neodhodlal k útoku, přestože měli v obou případech značné přečíslení. Také musím uznat Láďův podíl na jedné z porážek. Výtečně, generále, jen tak dál... nebo raději ne, jednou nám to stačilo.

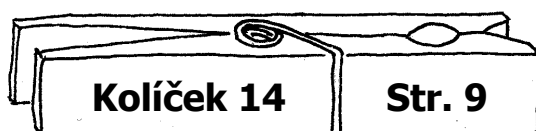
Po zbytek dne ale království projevovala až neuvěřitelnou převahu, střídavě jsme Nilfgaardu dobíjeli a plenili města, často jsme je měli v držení všechna, což by na klasicky pojaté bitvě (tedy s reinkarnací ve městech) znamenalo pro Nilfgaard naprostou katastrofu, přesněji definitivní porážku. Zde se to samozřejmě nestalo, ale to jen znamenalo, že Nilfgaardské voje prostě přežívaly, než by se houževnatě stavěly na odpor. Povedlo se nám pár husarských kousků, například když jsem názorně předvedl ochranu palicí proti zlé magii, z čehož byl mág natolik konsternován, že musel vyhledat organizátory, aby mu potvrdili, že takováto obrana není proti pravidlům, nebo když byla téměř celá císařská armáda zahrubá zhruba třetinovým počtem Temerů (byť výtečně rozběhnutým a rozvášněným – díky, Čížku, Tondo a Kaski, vaše jména budou navždy vytesána do majestátních pilířů Síně hrdinů a vyslovována s největší úctou prokazovanou jen živoucím legendám) asi tři vteřiny poté, co vyhlásili obléhání ke znovudobytí svého města. Podobných se nám samozřejmě podařilo mnoho, nemá cenu je všechny vypisovat, navíc jsem u všech nebyl a nerad bych nějaký vynechal. Zbývá zmínit jen poslední zoufalý pokus Nilfgaardu o napravení reputace poražené strany, čehož se mělo dosáhnout dobytím Ard Carraighu, Kaedwenské pevnosti. Však tento sen nejednoho císařského zůstal pouze snem, Kaedwenští za mohutné podpory Redanských a spíše formálního zastoupení Temerů násilně prosadili svůj názor na budoucnost Ard Carraighu, a tak Nilfgaard ani teď nevypadl z role. Poté již skončil herní čas, čas hrdinných válečníků a vítězných generálů (alespoň co se týká nás).

Odebrali jsme se do tábořiště, kde jsme uvařili lahodné těstoviny s rajčatovou omáčkou a zanedlouho se vydali spát a snít o dalších vítězstvích a vavřínech vydobytých na bitevním poli. To je asi vše, co mohu o tomto dni říci, zbytek ponechám jiným, jen bych ještě rád vyzdvihl zásluhy Jirkovy, jenž ač poprvé na bitvě a ještě jako čaroděj, zhostil se této nelehké role opravdu výborně (vydržel naživu celý den).

Ondra

Den třetí

Tak v neděli jsem vstali celkem brzo ráno. Každopádně bylo hnusně. Mrholilo a teplota ovzduší byla silně nevyhovující. Ale rozhodně to velmi pomohlo celkové

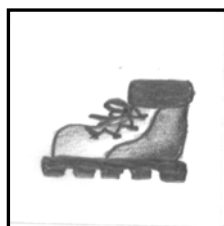

atmosféře. Nemůžu říct, že bych byla zrovna moc vyspaná, jelikož mi Kulan s Kaskim zakazovali jít spát a ptali se mě na zákeřné otázky typu: v kolik hodin odlétáme do Skotska. Náš spánek ale bedlivě střežil Jirka (velice svědomitě si vzal hlídku :-).

Pokud si dobře vzpomínám, tak hlavním nedělním questem bylo najít a zajmout Ciri. A taky jsme samozřejmě museli dolovat. Moc si to nepamatuju, ale vím, že Cirillu zajal někdo z naší strany (nevím jestli Redanie, či Kaedwen). Pak byla svatba, kam se muselo dostavit hromada šlechticů. Ani nevím, jak svatba probíhala, jelikož jsem šla posbírat papírky od písečného lva, abych se v autobuse nenudila :-). Pak teda byla závěrečná bitva, kterou jsme naprosto a s přehledem vyhráli. Taky, co jinýho!? Odebrali jsme se ke stranům a čas do odchodu na autobus jsme si krátili hrátkami na voru a rybníčku. A snažili jsme se, aby se Pigin moc nezmačel, což se nám myslím celkem podařilo... Pak se vlastně nedělo nic moc zajímavého, šli jsme do Telecího na autobus a pak jsme ještě přeseďali na autobus jiný. Zjistili jsme, že na Moravě se říká, že Pražáci nepijí Kofolu, tak tuto domněnku jsme doufám také celkem slušně vyvrátili.

Takže ve výsledku to byl vlastně velmi úspěšný víkend!

Víla

Moštování 1.-3. 10. 2004

Tonda, Lord Mlč, Víla, Zub

Pátek

Sraz skautíků, kteří se chtěli zúčastnit moštování, byl ve čtyři hodiny odpoledne na Hlavním nádraží. Teď už si přesně nedokážu vybavit kolik lidí vlastně přišlo. Samozřejmě nesmělo chybět vedení (Anička, Bětko, Zub, Kája), my Kobry: já, Kulan a Víla, od Krahujců přišel Los, jeho bratr atd. Přišli i nejmladší členové jako Lojza, Mája... Cesta byla dlouhá a unavující, neboť vlak byl zase narvaný a my museli stát v uličkách. Zkoušeli jsme naše unavená těla uložit v první třídě, ale z té nás ihned vyhodili. Ale i přesto jsem to zvládli a za nějaké ty tři čtyři hodinky jsme byli v Jeseníkách. Kobry, jak jinak vzorně v krojích se ještě v Šumperku odtrhli od skupiny a zamířili do místní hospůdky, kterou jsme si oblíbili už v létě, nazývané Lambáda. Nebojte, nepili jsme žádný alkohol, ale ten důvod proč jsme Lámbádu navštívili byla KOFOLA. Hned jak jsme vstoupili do hospody všimla si nás mladá čísnice. Myslím si, že si nás pamatovala díky krojům, které jsme měli na sobě, neboť v létě o prázdninách jsme tu byli jak doma. Za nějakou chvíli se začla věnovat i nám. Stačilo jen říct „jako vždycky“ a během okamžiku na stole stály tři vychlazené kofoly. Čas ale utíkal jako voda a my museli zaplatit a jít na vlak, který nás odvezl do Petrova nad Desnou. Odtud už jen pár kroků pěšky. Zašli jsme za Housetem a její rodinou, zde jsme chvíli pobýli a chystali se na kutě, abychom byli plní sil na zítřejší den.

Neposeda

Sobota

Ráno docela časně okolo 7:00 se z místnosti, kde spali vlčata a světlušky linul dostatečně silný hluk na to, aby nás vzbudil. Přesto jsme polehávali až do 9:00, na kdy byl stanovený budíček. V pohodě pomaloučku, polehoučku jsme vstali, nasnídali se a vyrazili k Houseti pro věci, ve kterých jsme měli přepravit jablka na moštování. Šli jsme nedaleko k jedné Rapotínské paní, která vlastnila rozlehlou zahradu s poměrně mnoha jabloněmi a dali se do práce. Práce nám šla docela od ruky, i Jurásek přispěl malým dílem a svojí Tatrou, takže jsme měli spoustu času zahrát si nějaké hry. Se sběrem jsme skončili, když byl plný dvoukolák i obě kolečka, které jsme kvůli tomu sebou přivezli. Když jsme všechny věci dopravili plné k Houseti, naobědval se každý dle svých možností a začalo se moštovat. A moštovalo se až do devíti či desíti hodin, to už tedy moštovali pouze roveři, zatímco Kuták s Vílou pekli hromady svých výtečných koláčků a ostatní je za pozorování filmu *Gladiátor* podporovali. Po *Gladiátorovi* jsme se sebrali a šli na kutě na půdu k Mazánkům, Kobry na seník. Bětka šla ještě přečíst menší pohádku na spaní, kterou poslouchali všichni, takže když se vrátila ze čtení, spali už úplně všichni...

Lord Mlč

Neděle

Ráno jsme nevstávali moc brzo, protože jsme nemuseli; všechn mošt byl už vymačkán a tak jsme toho neměli tolik na práci. Pomalu jsme tedy sbalili svoje věci a odebrali jsme se zase k Houseti. Tam jsme si rozdělili lahve s moštem a poté se většina odebrala na krátký výlet pryč. My ostatní jsme zůstali v domečku a dostali za úkol uvařit oběd, což nebylo vůbec jednoduché. Museli jsme ohřát bramborovou polévku, která byla ale pořád studená a šla ohřát až po přemístění na funkční ploténku. Brambory se zase musely nejdříve umýt, potom uvařit a nakonec dokonce oloupat.

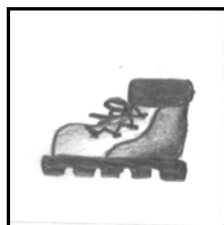
A nejtěžší úkol byl ohřátí plněných paprik, protože se nejdříve musely najít, což se nám dlouhou dobu nedařilo a teprve po rozjetí celodenní pátrací akci jsme je našli zákeřně schované venku zabalené do hromady dek a hadrů. Nakonec jsme ale ohřáli i zlé papriky a po obědě jsme se rozloučili s Husetem a Medvědem a odebrali jsme se k nádraží. Ve vlaku se toho moc zajímavého nestalo, alespoň jsme si tentokrát mohli sednout. Bez významnějších potíží jsme dojeli až na Hlavní nádraží a tam jsme se rozešli domů.

Víla

Celá výprava v podání Zuba

Sešli jsme se v pátek asi ve tři odpoledne na Hlavním nádraží ve složení: Zub, Kája, Bety, Kulan, Víla, Tonda, Mlč, Piko, Klárka, Mája, Tomáš, Adam a Lojza. Sraz proběhl celkem normálně a tak jsem se mohli v klidu nacpat do přeplněného vlaku. Celou cestu do Zábřehu jsme strávili v uličkách, nebo v jídelním voze. V Šumperku se od nás oddělili všichni tři hadi, protože se potřebovali nutně spít kofolou do nemoty. My ostatní jsme dojeli až do Rapotína. Ubytovali jsme se u pana Mazánka v horním patře jeho domu a to byl docela komfort. Když se vlčata a světlušky uložili ke spaní, nechali jsme je na starost Mlčům a vyrazili k Huseti na poradu vedení. Během večera pak ještě dorazili Kobry naplněné kofolou k prasknutí a pak Anička, která se zdržela v Praze kvůli pracovnímu obědu. Pak jsme šli spát. Ráno jsme vstali v devět; po snídani jsme hned vyrazili na jablka. Sbírali jsme v zahradě u jedné paní v Rapotíně a práci jsme si prokládali různými zábavně sportovními hříčkami. Kolem oběda jsme měli sesbíranou celou zahradu a tak jsme se vrátili k Černohousům, kde probíhala druhá fáze moštování. Moštovalo se průběžně až do pozdního večera. Večer jsme chvíli odpočívali u Huseti v domě. Potom jsme se už jen nějak dovlekli k Mazánkům a šli spát. V neděli ráno jsme se sbalili a pak jsme se vydali douklidit pomoštovací nepořádek a zabalit si nějaký mošt na doma. Pak jsme měli nějaký volný čas a tak jsme vyrazili na procházku ke studánce pod Bukáč. Stihli jsem se tak tak vrátit, v rychlosti naobědvat skvělého jídla od paní Černohosové a už jsme museli na vlak. Cesta proběhla hladce a většina z nás si dokonce ve vlaku i sedla. V Praze na nádraží jsme se pak už jen rozloučili a vydali se domů.

Zub

Víla

Sbírka „Postavme školu v Africe“ 5.–7. 10. 2004

Naše středisko se letos zúčastnilo sbírky na postavení školy v Africe, kterou pořádal Člověk v tísni. Po několika radách, na kterých jsme jakž takž vyrobili plakáty a doladili nějaké organizační detaily, jsme se 5. října sešli a zahájili akci. Zaujali jsme stanovisko na Andělu a postavili jsme tam informační stan. Ten se projevil jako velmi

dobrý nápad, jelikož jsme byli jediní v Praze, kdo měl něco podobného a za druhé jsme mohli uvnitř stanu promítat různé dokumenty a situaci v Etiopii.

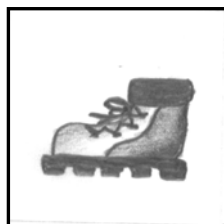
Měli jsme šest zapečetěných kasiček, velké sklenice od okurek, hromadu samolepek a letáčků z ústředí. A také jsme měli relativně málo času a problémy s připevněním stanu. Vše jsme museli stihnout v relativně krátkém čase, jelikož nás přijela natáčet Česká televize. Většinu věcí jsme naštěstí stihli připravit, Placka se pustil do rozhovoru s médii a my ostatní jsme popadli kasičky a vyrazili do terénu.

Každé začátky jsou těžké a každé odmítnutí se těžko snáší, naštěstí se vždy našlo pár lidí, kteří nereagovali negativně a s radostí nám přispěli. Všichni si brzy zvykli i na neúspěchy a když jsme sledovali, jak se kasičky plní, pouštěli jsme se s větší nadějí znovu do verbální bitvy s kolemjdoucími.

Ze stanu se po celé tři dny linula hudba a venku kreslili děti obrázky školy, do jaké by chtěly chodit. Potkávali jsme nejrůznější lidi, někteří byli vstřícní, jiní beze slova přispívali a někteří si přišli postěžovat na situaci v naší republice. Zastavili jsme i množství cizinců, se kterými jsme se snažili dorozumět anglicky, popřípadě německy a vyslechli jsme nejrůznější názory na nejrůznější věci.

Vybírali jsme po tři dny a v našem snažení nám pomáhali i členové jiných středisek a rodiče nás občerstvovali všemožnými potravinami. Každý večer jsme pouštěli filmy venku a to myslím mělo velký úspěch. Ačkoliv se to možná nezdá, je takovýto kontakt s cizími lidmi nesmírně vyčerpávající a po každém dni vybírání jsem spala až neskutečně tvrdě.

Celkem jsme v našich kasičkách měli 72 015,50 Kč a 29,90 €, což není napoprvé zas tak špatný výsledek. Děkuji všem kdo se sbírky účastnili, všem kdo přispěli a samozřejmě také děkuji Člověku v tísní za to, že nás do sbírky zapojili.

Lord Mlč

Vlčata na Zubově chatě

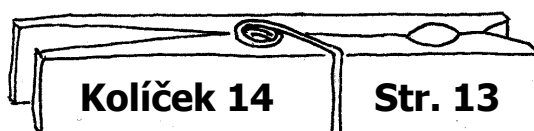
21.–24. 11. 2004

Ráno v Praze na Smíchovském nádraží jsme se sešli a do vlaku se v pohodě vešli.

Bětka chudák po noční šichtě,
sedla si a usnula rychle,
porod v noci sledovala,
teď ji únava překonala.

Vlčata a světlušky,
po cestě se bavili,
na pořádný výstup,
připravit se musili.

Po výstupu z vlaku,

ovál nás ranní vánek,
my vydali se k chatičce,
naší noční matiče.

Cesta byla silně strmá,
bahnitá a náročná,
nicméně oběti nepadly,
všichni dobrou práci odvedli.

V chatce rychle jsme poklidili a
na výlet se připravili.
Cestou nás provázeli skřítci,
po jeskyních a kopcích,
hry nám vymysleli,
prostě o všechno se postarali.

My se ovšem snažili,
aspoň jednoho nalézt,
ale místo toho uneseni byli dva členové výpravy,
do neznámé sluje skřítčí.
Brzy nám je do chaty vrátili,
aby zvládli pro zbytek výpravy dobroty upéct,
a pochvaly ze všech stran slyšet.
Večeře tedy byla bohatá,
holky, jste zlata!
Pak už hajdy do hajan,
uspal nás skřítek Balabán.

Ráno pomalu jsme vstali,
pořádně se nasnídali,
pořádek v chatce udělali,
na krátkou procházku se vydali.
Na procházce divadlo jsme hráli,
čokoládu skřítků hledali,
jeskyni prozkoumali a
zpět k chatce se vrátili.

Zbývalo jen nahodit bagáž,
chaloupce sbohem dát
a skřítky nechat dál odpočívat.

Na vlak v pohodě jsme došli,
Do Prahy včas dojeli a všichni se rozešli...

Naše chata

Podzimky 27.–31. 10. 2004

Středa

Sešli jsme se na Hlavním nádraží ve středu 27. 10. ve 16:00 v počtu 8: já (Piko), Láďa, Kulan, Zub, Jakub, Frog, Anička a Kája. Do Rožnova jsme dorazili asi tak v 22:00, vylezli jsme do nejbližšího kopce, postavili stany (celkem 3, Jakub spal venku) a šli spát.

Čtvrtek

Ráno jsme vstali asi tak v 10:00 a vyrazili. Po 2 km jsme dorazili k nejbližší hospodě, kde byla pauza. Poté jsme došli do Valašské Bystřice a vylezli do poloviny nejbližšího kopce a tam dali oběd. Po obědě jsme vylezli na kopec a minuli hospodu.

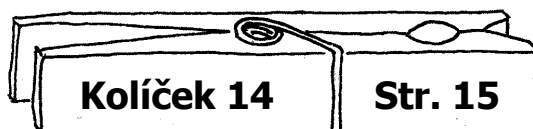

Ráno za Rožnovem

Po slezení z kopce jsme narazili na skvělý bahno (zejména Frog v sandálech trochu dojel). Po úspěšném překonání bahna jsme se vydali dál a potkali Anču, se kterou jsme se bavili asi hodinu. Již po tmě jsme dorazili asi 4 km před Vsetín, kde jsme se hodlali usadit, ale radikální skupina Zub + Kulan chtěli jít dál. Po půl hodinové debatě jsme šli o 2(!) km dál, kde jsme si udělali oheň a příjemný večer. Nakonec jsme ani nepostavili stany.

Pátek

Vstali jsme někdy ráno a pomalu jsme si sbalili věci, což bylo lepší o to, že jsme nemuseli balit stany. Vydali jsme se do Vsetína, kde jsme v místní Jednotě dokoupili

další zásoby, kofoly, sojové sekané, brokolicové nářezy a podobně. Potom jsme šli ze Vsetína pryč směrem k chatě, kde jsme měli v plánu přespat. Na oběd jsme se stavili v jedné špatně označené horské chatě a potom jsme pokračovali dále. Před setměním jsme se ještě chtěli posilnit v horské chatě Troják, ale tam měli plno, tak jsme mrzli venku na větru, přemýšleli o možnosti zkrátit si cestu autobusem, ale nakonec jsme se odhodlali odejít do tmy směrem k chatě. Tam jsme bez výraznějších problémů přišli, chatu jsme odemkli, připravili na náš pobyt, trochu jsme ještě pojedli, uvařil jsem skoro-puding a zanedlouho jsme všichni ulehli a spali a spali...

Piko

Diegův pátek

Po probuzení jsme zjistili, že se noc pod širákem nestala osudná pro nikoho a tudíž ani pro Aničku, kterou si měl podle předpokladů odnést divoký rys, který celý večer slídlil kolem ohně (minimálně jsme ho teda všichni slyšeli).

Když se po určitém vypětí podařilo vzbudit i bratry Pelclovy, vyrazili jsme nezvykle brzy směr Vsetín. Ten nás sice příliš nenadchl, ale alespoň poskytl možnost obnovit zásoby. Brzy jsme zas vyrazili dál, odhodláni dosáhnout Rusavy ještě dnes (minimálně někteří z nás). Toto odhodlání bylo zřejmě příčinou fatálního selhání navigace, kdy čelo naší roztroušené výpravy minulo hospodu! Naštěstí zůstaly zadní voje ostražitě a tak jsme si mohli vyšlápnout mírný kopeček zpět a udělali jsme dobře – ačkoliv podle některých vypadala restaurace spíš jako opravná traktorů, nabídla nám sympatická paní výborné domácí klobásy a místní polévku kyselicu. Záměr nakoupit si klobásy i na večer zmařil fakt, že jsme je už všechny snědli. Posilnění jsme vyrazili dále. Ačkoliv nasazené tempo odpovídalo našemu předsevzetí, dorazili jsme na Troják teprve za soumraku a tak jsme se na posledních 10 km museli posilnit.

Většinou hlasů odmítli členové výpravy s pohrdáním autobus na Tesák, který by nás přiblížil o mizerné 4 km, a tak jsme mohli vyrazit na noční pochod. Bilbo se ukázal jako schopný noční navigátor, když jsme nakonec skutečně dorazili (někteří dopajdali) na chatu jeho dědečka na Rusavě. Ten večer se nám však už nedostávalo sil na kulturní vyžití a tak jsme si rozebrali místa ke spaní a postupně usnuli.

Jakub

Sobota

Znavení cestou předešlé noci, kdy jsme dorazili po půlnoci, vstali jsme krátce před polednem. Rozhodli jsme se pro odpočinkovou túru na Tesák, na který jsme se včera nedostali. Jakub se se svými zdevastovanými nohama šel jen projít po okolí. Cestou tam jsme se vraceli stejnou trasou, jakou jsme včera přišli. Když jsme vyfuněli na kopec nad Rusavou, zjistil jsem, že nemáme vodu. Cestou jsme se aspoň napili ze studánky a za nějakou hodinu dorazili na Tesák. Vešli jsme do turistické chaty, kde se nic nezměnilo nejen za těch pět let, co jsme tam nebyli, ale pomalu ani za posledních dvacet let. Strop v lehce zakouřeném sále zdobí stovky vlaječek, informujících o rozličných zajímavých skutečnostech – výsledcích traktorové stanice v poslední pětiletce, udělení Řádu práce různým kovohutím, zásluhách dolu Jana Švermy

a dalších, které se již z mé paměti vytratily. Nicméně v duchu hesla „kupředu, zpátky ni krok!“ měli Kofolu, což přítomného hada a Pika potěšilo.

Zpátky ni krok, tedy alespoň ne stejnou cestou. Vyšli jsme jinudy, směrem na zříceninu hradu. Po sestupu do údolí jsme na sebe čekali a málem usnuli po vydatném obědě (tedy my nevegetariáni). Vyrázili jsme pak hbitě kupředu, abychom ztratili spoustu času další debatou, kudy půjdeme dál. Nakonec jsme vyrázili do kopce směrem na zříceninu, na kterou jsme se před západem slunce taky dodrápali. Vypadalo to tam pěkně, akorát při hledání cesty dál jsme už spíš následovali instinkt (pravda, žízeň jsme měli taky). Naštěstí to nebylo daleko, tentokrát jsme to k chatě risknuli už přímo přes louky.

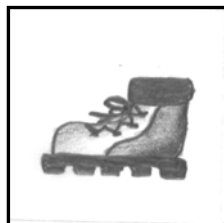
Díky pozdnímu vstávání (a taky tomu, že se stmívalo brzy) před námi byl ještě dlouhý večer. Dost dlouhý i na slovnou společenskou hru, která jediná mohla důstojně navázat na vlaječky z Tesáku, „Soudruhu, nezlob se.“ Prožívali jsme si zajímavé osudy, vydělávali padesátikoruny za vrácení lahví a milióny za zapálení Veletržního paláce, dostávali se do blázince za prohlášení, že Havel bude možná někdy prezidentem. V překvapivém závěru hry generální tajemník UV KSCĚ Jakub utekl přes hranice do BRD, právě včas, abychom mohli jít spát.

Bilbo

Neděle

Ráno jsme museli bohužel celkem brzo vstávat, abychom stihli vlak zpátky domů. Chatu jsme ještě museli důkladně uklidit a zazimovat. To se nám celkem rychle podařilo a tak jsme byli již kolem desáté na cestě. Šli jsme přes kopec Hostýn, na kterém je zajímavý kostelík a spousta stánků-krámků, kde prodávají perníčky a různé blbosti. Zrovna přšelo, tak jich alespoň byla většina zavřená. Zjistili jsme také, že z Hostýna jede brzo autobus a že bychom nejspíše stihli jet do Prahy o vlak dřív, což se všem hodilo. Autobus jsme sice stihli, ale vysadil nás poněkud dál, než co bylo nádraží, takže jsme skoro nestíhali vlak. Také jsme neměli úplně jasno kterým vlakem by bylo nejlepší jet, ale nakonec jsme se do vlaku dostali. Potom jsme přisedali na rychlík do Prahy, který byl tradičně velmi nacpaný a tak jsme skoro celou cestu stáli v uličce u jídelního vozu. Na Hlavním nádraží jsme si pokojně rozdělili kdo co napíše a rozešli jsme se domů.

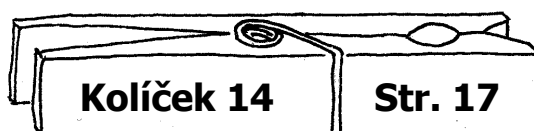
Kulan

Lord Mlč

První speciální výprava za zkušenostmi 5.-7. 11. 2004

Jak už to na začátku výprav bývá, sešli jsme se na nádraží, tentokrát Masarykově, v dost hojném počtu kolem 14 lidí. Čekalo se pouze na Láďu, který byl nejspíš do poslední chvíle on-line, takže samozřejmě nemohl přijít včas :-). Bohužel hlavní organizátor této akce (Placka) prozatím chyběl, protože mu délka školního vyučování

nedovolila opustit Prahu s námi. Bezchybně a bezproblémově jsme se dostali až na Láďovu chatu, kde začal večerní program. Vzhledem k tomu, že Placka s námi stále nebyl, nechtělo se nám zatím nic řešit, takže jsme si pustili nejdříve český dokumentární film o konzumismu Čechů „Český sen“ a potom „Bowling for Columbine“. Obojí byly vynikající filmy a vřele je doporučuji. Také se pouštěla nová píseň od Rammsteinů Amerika, při které všem dlouhovlasým Kobrám létaly vlasy na hlavě... Pak jsme někdy kolem druhé hodiny ranní šli spát... V Kobřím pokoji se tlachalo ještě asi do tří, u Krahujců už všichni spali a já si četl.

Ráno nás před devátou vzbudil Kulan, když šel s Kaskim nakupovat nějaké jídlo. Tak jsme vstali, umyli se apod., dole už na nás čekal Placka, který přijel prvním raním vlakem (brrrrrr). Všichni se nasnídali a pak mohl začít programem nabitý den. Čekalo nás 5 různých programových bloků, vytvořené jako představy jednotlivců o dobrém programu. Obsazení skupin bylo následující:

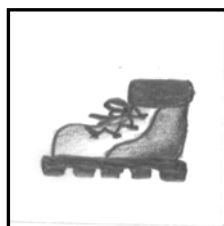
skupina: Zebra, Andílek, Mlč	= tzv.: JAMB
skupina: Štěpán, Bajt, Tonda	= tzv.: KYTKY
skupina: Ondra a Matěj	= tzv.: TATRANKY
skupina: Piko	= tzv.: SEKÁČ
skupina: Víla, Kaski, Kulan	= tzv.: KOVOMAT

Programy jednotlivých skupin byly velmi zajímavé, mně osobně přišly všechny lepší než náš, ale to bylo asi u každého jiné... V každém případě po absolvování pěti schůzek rozhodně náplň dne nekončila, protože po programech jsme vedli ještě několikahodinovou diskusi nad tím, v čem mohly být programy lepší, nad přístupem každého ke své úloze apod... Když se skončilo s rozbořem dne, rozjela se volná zábava, jejíž část se vyplňovala tancováním na známé melodie The Beatles a jiných

starších autorů, přemýšlením, hraním na počítači, vytvářením a požíváním svého trošku tekutého pudinku (který v Bajtově případě v sobě skrýval tak velké hrudky maskované jako rozinky, že je člověk mohl jíst skoro jako knedlíky), ale jinak byl moc dobrý :-). Kolem druhé byli již tanečníci i Placka, který musel brzy ráno zase odjet, unaveni a tak šli všichni spát. Teda skoro všichni. Já, Víla, Štěpán a Lád'a jsme se rozhodli, že budeme spát dole a že se budeme dívat na dokumentární film Fahrenheit 9/11... Bohužel naše plány trochu zhatila skutečnost, že jsme k filmu neměli titulky, tedy pouze takové, které by se v něm buď předbíhaly nebo opožďovaly, takže zdrceni únavou a náhlou překážkou, jakou byl ne úplně kvalitní zvuk a překládání z AJ, nás konečně dostihl spánek a během 10 minut jsem já, Víla i Štěpán usnuli. Lád'a údajně vydržel celý film.

Ráno nás probudily někdy okolo dvanácté hodiny, když ti, co šli spát dříve konečně vstali a přišli dolů. Víla byla přesvědčená, že jí budí asi tak okolo osmé a venku to díky počasí i tak vypadalo. V každém případě jsme tedy vstali, pomalounku, polehounku jsme si udělali snídani, nasnídali se a spakovali si věci. Ještě jsme museli shrabat na horní zahradě listí (a nebylo ho málo, ale za hodinku jsme byli hotový), uklidili celou chalupu, zbavili se odpadu, přebytečného jídla atd... Pak jsme vyrazili na nádraží, kde jsme měli nějaké problémy vybrat správný vlak pro cestu domů, vše ale klaplo, dokonce jsme dorazili do Prahy podle plánu, rozloučili se a rozešli se...

Andílek, Mamut, Řehtačka

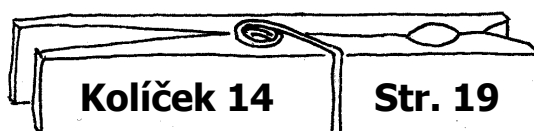
Rádcovský kurs

12.–14. 11. + 17. 11. 2004

Pátek

Sešli se v určený čas (16.50) na Smíchovském nádraží. Od nás jeli já, Řehtačka, Vlád'a, Mamut, z kober Štěpán, Kaski, Tonda, Kuták, Víla a ještě navrch Bimbo Pytlo (i s notebookem :-). Marka si nás hodila do lajny, něco složitýho vysvětlovala, pak jsme šli k vlakům, nastoupili jsme do vlaku a vyjeli. Cesta samotná trvala asi dvě hodiny. Krátili jsme si ji prapodivnou hrou. Strčili nám do ruky papíry s tím, že máme chodit po vlaku a ptát se ostatních na jméno a ještě na nějaký věci typu „tvoje vysněné povolání, nejoblíbenější jídlo, barva“. Hned po příjezdu nás rozdělili do tří skupinek – zelené, modré, žluté. Poté nám Marka oznámila, že se roztrháme po skupinách a půjdeme deset kilometrů kamsi... ještě teď mám pučejeře. Cestou jsme hráli LOSovací hry, někdo prostě vylosnul obálku, ve který byl popsanej úkol, např. nosit někomu jinýmu batoh, mluvit deset minut cizím jazykem (dost fuška, páč všichni šprechtli a já neumím německy ani kváknout), vymyslet básničku, někoho deset minut nýst... Po příchodu na určené místo jsme dostali teplou polévku, několik instrukcí a šli jsme si lehnout.

Andílek

Sobota

Ráno okolo osmé jsme zahájili den populární rozcvičkou. Nejdříve jsme se rozběhali, potom následovala klasická rozcvička a nakonec jsme museli doskákat až do chaty, kde nás čekala snídaně. Na snídani jsme se dozvěděli podrobnosti o dnešním dni. Dopoledne jsme se zúčastňovali přednášek o teorii, jak vést skautský oddíl. Po obědě následoval volitelný program. Mohli jsme si vybrat z např. šermování, zdravotvěda, maskování v přírodě, charita, hudební kroužek atd. Já s Vládou jsme si vybrali šerm a charitu. Pak následovala svačinka, po které pokračoval povinný program a to bylo plánování ideální schůzky. Po úspěšném naplánování ideální schůzky jsme se odebrali na večeri po které dále pokračovaly všemi tak oblíbené přednášky. Asi po třech hodinách přednášek jsme se odebrali do postele s vidinou klidné noci. Přibližně ve dvě hodiny začal netradiční budíček sestávající se ze spousty kouře, sirén a zmateně pobíhajících lidí. Při urychleném opouštění chaty většina z nás, pokud nebyla oslepena kouřem, narazila na mrtvolu. Mrtvola byla ohavná a světélkovala. Po tomto incidentu byla chata uzavřena a my jsme byli posláni do lesa, kde jsme měli za úkol u několika stanovišť nalézt protilátku, která by nás zachránila od otravy kouřem. Měli jsme na to dvě hodiny. Naše skupinka úspěšně nenalezla protilátku, ale naštěstí cizí družina ji našla a tím jsme byli všichni zachráněni. A všichni šli šťastně spát až do rána.

Mamut

Neděle

Ehm co k tomu dodat. V noci nás zbudili dýmovicí a sirénou. Nikdo nepropadal panice. Venku byla zima, ale mělo to své výhody. Dozvěděli jsme se, že musíme okamžitě najít nějaké vzorečky pro naši záchranu. Výklad vedoucích provázel „spokojený souhlas.“ Všichni jsme se vydali na strasti plnou ehm pouť. No, zvládla to jen jedna skupina a my to nebyli! Poté jsme šli všichni spokojeně spát. Ráno budíček a rozcvička nebyli. Tedy alespoň myslím. Snídaně byla chutná jako všechna jídla :-). Pak na nás čekalo balení a úklid. Než jsme se nadáli už byl odchod. Nestalo se nic vážného. S předstihem neskutečných tří minut jsme stihli vlak. Ve vlaku jsme se samostatně rozdělili do několika táborů. V tom našem ovšem nesvítlo světlo. Ale my jako skauti jsme to zvládli! Na Hlaváku jsme se rozloučili chytrou hrou. Pro vaši bezpečnost ji nepopíšu.

Řehťačka

Středa

Již v časných ranních hodinách, asi kolem půl deváté, se jednotlivé skupinky sešly na předem určených místech. U naší modré skupiny to bylo u stanice metra Lužiny, jak to bylo u ostatních, nevím. Poté, co někteří bilbatí vedoucí přišli ne dvakrát brzo, jsme se odhodlali vyplnit naplánovaný program (na 120%). Po skončení a zhodnocení našeho programu jsme se vydali do klubovny na Klamovce. Jakmile se sešly všechny skupinky, vedení nás odtáhlo na hřiště a tam jsme hráli dvě úžasné hry. Ani už nevím, jak se hrály. Smůla. Po skončení her jsme šli dovnitř, jedli, pili, hodovali, zpívali, vedení nám rozdalo diplomy, někteří šťastlivci, slavící tento týden narozeniny, dostali

vejslužku. Pak nám u příležitosti oslavy 17. listopadu Bimbo Pytlo pustil nějaký spot o Sametový revoluci a pak nám k tomu Marka něco řekla, rozloučili jsme se a šli zpět do svých útulných domovů...

Andílek

Jirka, Zebra

Krahuji na Zubově chatě 19.–21. 11. 2004

Pátek

Sešli jsme se ve složení já, Mlč, Piko, Jirka, Pigin, Jakub a Zub. Vyjžděli jsme ze Smíchovského nádraží, odkud jsme měli jet do Srbska. Jeli jsme vlakem asi tak třičtvrtě hodiny. Když jsme vystoupili, tak jsme šli tak 20 minut do kopce k Zubově chatě. Když jsme došli tak jsme zjistili, že je chalupa malá a je tam docela zima, tak jsme hned zatopili aby tam bylo aspoň trochu teplo. Večer jsme si

Zebra nikdy nelže a nehrála šachy

hráli s Jakubovým a Zubovým mobilem a sem tam někdo zahrál na kytaru. Zub tam taky objevil šachy, tak od té doby hráli všichni šachy (teda kromě mě, mě to totiž přijde jako strašně nudná hra, ale každý má jiný názor :-). Potom jsme šli spát.

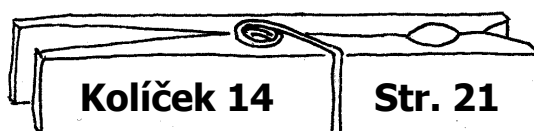
Zebra

Sobota

Začal bych nejspíš ve dvě hodiny ráno, protože to byl čas, kdy jsme si šli s Mlčem (dále jen Losem) lehnout, protože až do té doby jsme se Zubem hráli asi sto let starý šachy, které tam někde vyhrabal... Když jsme přišli nahoru do pokoje, kde jsme (snad kromě Pigina) spali všichni, tzn. Los, Zebra, Pikomlč a já (jen tak pro informaci – byli tam dvě postele, a na nich jsme spali 4, ale opravdu nevím, jak se tam vešlo asi 6 vlčat:), Zebra se náhle probudila a posadila: „Já už jdu dolu!“

Losos: „Ale ne, Zebro, ty tady budeš a budeš spát!“

Zebra: „Ne, já musím dolu!“

Jirka: „Prosímtě, Mlči, vždyť ona neví, co říká, vždyť mluví ze spaní...“

Zebra: „To není pravda!“

Jirka: „Vsadíme se? O co, že si ráno nebudeš pamatovat, co si říkala...“

Zebra: „Tak jo, vsadíme se.“

Zebra si náhle z ničeho nic lehla a usnula, my s Mlčem jsme přesunuli do spacáku, ale do postele jsem se už nedostal...

Losos: „Tak jo, už si dem lehnout.“

Jirka: „Jasně.“

Jirka: „Cíbro dej si ty kolena nějak rozumně, ať se tam taky vejdu!“

Zebra: *Nějaké nadávky...*

Po takto strávené noci, kdy byl hrdinou snad každý, který se dobře vyspal, jsme vstávali asi v deset. Po dobré snídani jsme se přesunuli ven, kde nám s radostí Los sdělil, že budeme rozděleni do skupinek a ihned následovala první hra. Pod nějakou záminkou za body nás Los dokopal k tomu, abychom nanosili vodu. Inu co, kdyby to nebylo za body, tak to není taková sranda, že? Nakonec jsme vyrazili na supervýlet někam pryč, hledat nějaké nesmyslné údolí, kterým jsme měli dojít až do města, odkud jsme šli do chaty. Cestu tímto údolím nebudu popisovat z důvodu, že by potom nejspíš maminky nechtěli pouštět své děti na Krahuječův výpravu, ale jedno vám můžu říci, všichni jsme to přežili ve zdraví. Vrátivše do chaty šli ti mužnější (všichni kromě Zebry) řezat a sekát dřevo, aby mohl Piko vyzkoušet svou novou Fiskarsku a ti ženštnější (všichni kromě Pika, mě, Jakuba a Zuba) vařit jídlo. Jistě jste si všimli, že v tomto seznamu někdo chybí. To byly totiž ty lemry, který nedělaly nic anebo se někde flákaly:) Po „dobrém“ obědě (který byl tak k večeru, vlastně tak hodně k večeru, že když se hned po tom uvařila druhá dávka, tak to bylo jako večere, a ten „oběd“, který nejspíš ze všeho nejvíc chválila Zebra, proč asi?) odešli Zebra, Los, Jakub a to je všechno k nádraží. K večeru totiž měla přijet Martina. Co se dělo na cestě k nádraží, to nevím, já jenom vím, že v chatě se snažil (a marně) nějak Piko porazit Zuba v šachu a ostatní tak trochu zevlovali (to znamená já). Když dorazila Martina i se svým doprovodem do chaty, podával se druhý chod, který připravil Pigin. Nevím, jak se mu to povedlo, ale bylo to dobré. Chválím. Večer, teda v tu dobu kdy byli všichni v chatě, se potom hrálo, zpívalo a bylo veselo. Diskmen hrál, rádio hrálo, Los hrál na kytaru. Na diskmena však brzičko došlo, když mu odešli bakterie. Nevadí, stejně jsme šli nakonec spát. Promiň Zebro, já vím, že jsme šli spát až v neděli asi v jednu a neděli už máš psát ty, ale představ si, že bych musel povídání skončit takhle.

Jirka

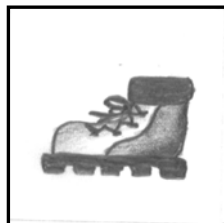
Neděle

Brzo ráno tak kolem desátý nás zbudil Pigin jak se hádal s Jakubem o mobil. Když už jsme tak pomalu všichni otevřeli oči, rozhodli jsme se, že pár vyvolených nás bude hrát na žížalky. Hráli jsme to tak hodku možná hodku a půl. Potom jsme se konečně vzdali svých vyteplených spacáku a šli jsme ven na hřiště hrát fotbal. Na hřišti jsme

hráli ještě různé hry jako třeba vybíjená levou i pravou rukou. Pak jsme se odebrali uklízet chalupu, abychom mohli vyrazit domů. Měli jsme to uklizený dřív a tak jsme vyrazili o něco dřív domů. Na Smíchovské nádraží jsme dorazili o hodinu dřív než bylo předpokládáno. Tam jsme se všichni rozloučili a rozešli se do svých domovů.

Zebra

Verča

Dolánecká hluboce podzimní výprava **26.–28. 11. 2004**

V pátek jsme měli sraz na Hlavním nádraží v 17:10 a v 17:31 nám jel vlak do Turnova. Z Turnova jsme přestupovali na vlak do Dolánek. Došli jsme do chaty a byla hrozná tma, ale ta byla už v půl šesté, když jsme odjížděli z nádraží.

Když jsme si vybalili spacáky a věci na spaní, šli jsme dolů, do nejvíce teplé místnosti. Navečeřeli jsme se a hráli různé hry. Potom Placka hrál na kytaru a usoudil, že je už moc pozdě a poslal nás do koupelny, aby jsme si vyčistili zuby. Před spaním nám Placka vyprávěl pohádku a po ní jsme postupně usnuli.

V sobotu ráno jsme se probudili, až na Bereniku, která nechtěla vstávat. Když jsme snědli výbornou snídani, Lojza, Martin, Ondra a Mlč jeli nakoupit do Turnova a my ostatní jsme zase hráli různé hry. Placka nám sdělil, že pojedeme vlakem do Malé Skály a tam do skalního labyrintu. Když se vrátili Lojza, Ondra, Martin a Mlč, tak jsme jeli do Malé Skály a po velmi namáhavém výstupu do strmého kopce jsme došli do skalního labyrintu. Když jsme ho prošli, začalo sněžit a sněhové vločky začaly přidávat na objemu, až dosahovaly velikosti golfových míčků. Udělali jsme oběd (byl chleba s máslem, mazacím sýrem, tvrdým sýrem a okurkou) a šli jsme zpátky pěšky až do Dolánek. Byli asi čtyři hodiny odpoledne, my jsme udělali svačinu a potom jsme ji také snědli. Zbytek odpoledne až do večere, což byly těstoviny s omáčkou, jsme zase hráli hry. Po večeri Placka zase hrál na kytaru, potom jsme si šli vyčistit zuby a Placka nám vyprávěl pohádku, při ní jsme usnuli (až na některé).

V neděli jsme se probudili asi o hodinu déle než v sobotu. Potom jsme balili batohy a hráli hry. Šli jsme ven a tam jsme hráli na babu a na čaroděje. Vrátili jsme se a nacvičovali jsme na besídku. Naobědvali jsme se a zase jsme hráli hry. Potom jsme šli na vlak a asi půl hodiny jsme na něj čekali. Dojeli jsme do Turnova a tam jsme přestoupili na vlak do Prahy. Když jsme dojeli, já Verča, Katka, Klára, Anička, Aneta, Berenika, Karolka, Lojza, Pét'a, Martin, Ondra, Tonda, Placka, Bety, Řechtačka, Zub a Mlč jsme se rozloučili a rozešli jsme se.

Zbýňa

Co papají Kobry IV

Kdo z vás se těšil na další pokračování super kobří série o vaření, ten nebude ani v tomto díle Količku zklamán. Tentokrát pro vás máme opět připraveno několik opravdu vychytaných věcí. Ať už se jedná o super kuřecí soté s olivami, nebo výborné vílo-kulání jablečné koláčky. Také nám do naší listárny přišla první žádost o uveřejnění vlastního receptu. Jednalo se o jednoho z našich pravidelných čtenářů. Chcete vědět o koho šlo a jestli bylo žádosti vyhověno? Čtěte dále a dozvíte se nejen to, ale i všechny novinky ze světa vaření. Tak dobrou chuť...

Kuřecí soté s olivami

Čas přípravy: cca. 40 minut
Ingredience: 1/2 kg kuřecího masa
10 dkg oliv v nálevu
1 ks červené papriky
hořčice, kečup
smetana ke šlehání
mouka, kari koření, sůl

Cena: cca. 120 Kč

Jestli si někteří z vás pamatují, toto jídlo jsme vařili na letošních jarních prázdninách v Jeseníkách. Je tomu již téměř rok, takže snad si ještě pamatuju, jak ono se to vlastně dělalo. No rozhodně si pamatuju, že ten večer přijela Anička a moc ji to chutnalo. Tak jdeme na to.

Nejprve jsme si nakrájeli maso na kousky a jemně ho osolili. Následně maso společně s rozkrájenou paprikou osmažili na oleji. Když nám maso zbělalo, přidali jsme tuším špetku kari, zamíchali to a pak jsme přidali lžici hořčice (normální). Opět je potřeba to dobře promíchat a pak se přidají napůl rozkrájené olivy. Chvilí se počká a pak se tam přidá ještě zhruba 1dcl kečupu. Teď je důležité zkusit jestli je to už všechno dobře prohráté a maso měkké. Když ne můžeme nechat ještě chvíli podusit pod pokličkou. Když to už vypadá dobře, přidáme 2 dcl vody rozmíchané s moukou (zhruba 2 lžice hladké). Hned po vodě přidáme 1 dcl smetany. Pořádně promícháme,

povaříme a dochutíme kari kořením, oreganem a solí. Podáváme s těstovinami a kofikolou.

Vílo-kulání jablečné koláčky

Čas přípravy: cca. 30 minut
Ingredience: jablka, mouka, skořice, cukr
Cena: zanedbatelná

V poslední době nesmí na žádné správné kobří párty chybět jedinečné koláčky od Vily a Kulana. Bez nich se prostě neobejde žádná kofikola-párty (jakó znajů i v Olomócu).

Nejprve si nastrouháme jablka. Pak přidáme trochu mouky a podle chuti skořici a cukr. Celé to dobře promícháme a z hmoty vyrobíme koláčky, které dáme asi na deset minut do trouby rozehráté na 200° C. A to je úplně všechno. Brilantní!

KOFIKOLA

Když ji miluješ, není co řešit!

Kuřecí soté s olivami

Hodnocení: * * * * *

Vílo-kulání jablečné koláčky

Hodnocení: * * * * *

Stupnice hodnocení: * nejhorší, * * * * * nejlepší

Množství všech surovin je udáváno pro potřeby čtyř až pěti lidí.

Aktualita

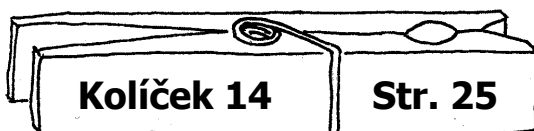
Listárna:

Celou redakci značně překvapil první a nikým nečekaný vzkaz v naší listárně. Jednalo se o naši pravidelnou čtenářku paní Slimákovou, která píše:

Prosím o rozeslání (popř. vydání v novém Količku) nového, více skauty žádaného, receptu staré Slimákové:

Sáček ovesných vloček na plechu smícháme s hrnkem oleje (můžete i šetřit...), plechovkou salka a asi polovinou sáčku strouhaného kokosu. V mírné troubě za častého míchání a kontrolování pražíte dozlatova, popř. lehce do hněda! Lze přidat rozinky...

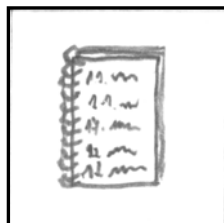
Paní Slimáková, váš vzkaz nás nesmírně potěšil. Je to jasným důkazem o oblíbenosti naší rubriky jak širokou veřejností tak špičkovými odborníky z oblasti kulinářství. Na paní Slimákovou musíme prozradit, že v oboru stravování se řadí ke světové špičce. Může se pochlubit i takovým oceněním jako například Táborová kuchařka roku, které jí bylo uděleno tento rok v Žárové, Mezinárodním svazem

táborových strážníků. Takže paní Slimáková i my se za naší redakci připojujeme s gratulací k tomuto jedinečnému úspěchu.

I vy vážení a milí čtenáři máte možnost díky naší rubrice uveřejnit svůj vlastní oblíbený recept v nejčtenějším časopise v celém 56. středisku.

Realizační tým děkuje sponzoru tohoto vydání firmě KOFIKOLÁRNA a. s. výhradnímu dodavateli energetického nápoje Kofikola za morální a energetickou podporu.

Bilbo

Zvěsti africké

Včera jsem při dodělávání Kolíčku napsal krátké povídky o volebním sněmu našeho střediska a jeho důsledcích. O změnách, které nastaly a snad ještě nastanou. Jak nám zůstal stejný vedoucí střediska, ale ve střediskové radě se objevily nové tváře. O tom, že středisko si pořídilo vlastní data-projektor. A z úvodníku jste asi sami poznali, že dochází ke změně i v hrdinské roli šéfredaktora Kolíčku.

Když jsem ale dopsal, získal jsem z toho takový neradostný dojem, že zrovna tohle se na závěr Kolíčku moc nehodí. To počká na Kolíček v novém roce.

Napadlo mne totiž jedno sdělení, které se možná ke všem z vás nedostalo. A přitom si ho vědět zasloužíte. Už jste si asi přečetli Vílinu reportáž o sbírce Postavme školu v Africe. Moc si cením vaší spolupráce na přípravě sbírky, kdy jsme se snažili pochopit, k čemu vlastně je taková sbírka dobrá, tedy k čemu je Africe dobrá škola. Samozřejmě bychom se naprosto neobešli bez vaší pomoci přímo při akci, to bychom ani nepostavili stan. Snažili jste se, snad se vám to líbilo tak, jako mně.

Ale k věci – rád bych, abyste všichni věděli, že vaše snaha byla úspěšná. **V Africe bude stát nová škola!** Během sbírky se vybralo takřka 1 100 000 Kč. Ti z vás, kdo si pamatují ty jednotlivé varianty stavby, tuší, že tolik by na samostatnou školu nestačilo. Nicméně zbytek potřebných peněz (asi 310 000 Kč) na stavbu školy půjde z finanční odměny, kterou dostal společně s cenou Die Quadriga v říjnu Šimon Pánek (jeden ze zakladatelů Člověka v tísni, který s námi v úterý začínal vybírat). Podle Roberta Basche, se kterým jsme si po sbírce povídali v klubovně, takový úspěch sbírky v Člověku v tísni ani nečekali.

Nová škola bude stát v regionu Alaba, ve městě Asore, bude to základní škola pro 1.–4. ročník. Smlouva o výstavbě byla podepsána 8. listopadu.

Kolik jsme vybrali my, to už Víla napsala. Já bych ještě dodal, že víc než my vybrala jen celá Olomouc (skoro sto tisíc). Vybrali jsme víc, než třeba Plzeň! Jsme dobří, jsme druzí v republice! Tak co – jdeme do toho v roce 2005 znovu?

Vzhledem k tomu, že nám pár nálepek ještě zbylo, asi není co řešit ;)

Ukázka z knížky

„Já tam nechci, nechod'te tam! Tam je – tam je –“

„Co?“

„Kratatit,“ zašeptal Prokop.

„Co je to?“

„Nic. Neřeknu. Tam nikdo nesmí. Nebo – nebo –“

„Co?“

„Ffft, bum!“ udělal Prokop a hodil rukou do výše.

„Co je to?“

„Kratatoc. Kra-ka-tau. Sopka. Vu-vulkán, víte? Mně to... natrhlo palec. Já nevím, co...“ Prokop se zarazil a pomalu dodal: „To je ti strašná věc, člověče.“

Tomeš se pozorně díval, jako by něco očekával. „Tak tedy“, začal po chvíli, „ty ještě pořád děláš do třaskavin?“

„Pořád.“

„S úspěchem?“

Prokop ze sebe vydal cosi na způsob smíchu. „Chtěl bys vědět, že? Holenku, to není jen tak. Není – není jen tak,“ opakoval, klátě opile hlavou. „Člověče, ono to samo od sebe – samo od sebe –“

„Co?“

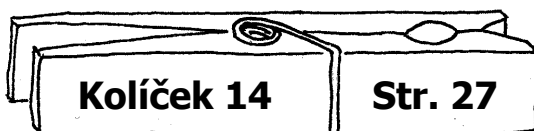
„Kra-ka-tit. Krakatit. Krrrakatit. A ono to samo od sebe – Já nechal jen prášek na stole, víš? Ostatní jsme smetl dododo-do takové piksly. Zu-Zůstal jen poprašek na stole – a – najednou –“

„To vybouchlo.“

„Vybouchlo. Jen takový nálet, jen prášek, co jsem utrousil. Ani to vidět nebylo. Tuhle žárovka – kilometr dál. Ta to nebyla. A já – v lenošce, jako kus dřeva. Víš, unaven. Příliš práce. A najednou... prásk! Já letěl na zem. Okna to vyrazilo a – žárovka pryč. Detonace jako – jako když bouchne lydditová patrona. Stra – strašná brisance. Já – já nejdřív myslel, že praskla ta por – porceláná – por – ce – lánová, polcelánová, porcelánová, pocelár, jak se to honem, to bílé, víte, izolátor, jak se to jmenuje? Kře – mičitan hlinitý.“

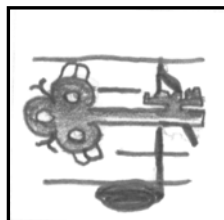
„Porcelán.“

„Piksla. Já myslel, že praskla ta piksla, se vším všudy. Tak rozškrtnu sirku, a ona tam je celá, ona je celá. A já – jako sloup – až mně sirka spálila prsty. A pryč – přes

pole – potmě na Břevnov nebo do Střešovic – Aa někde mě napadlo to slovo. Krakatoe. Krakatit. Kra-ka-tit. Nene, tak to ne-ne-nebylo. Jak to bouchlo, letím na zem a křičím Krakatit. Krakatit. Pak jsem na to zapomněl. Kdo je tu? Kdo – kdo jste?“

Zajímá vás, co bylo dál? Máte plnou hlavu dohadů? Tuto knihu si můžete zapůjčit od Lorda Mlče.

jihocheská lidová

Nezacházej, slunce

- G** **Ami**
1. Nezacházej, slunce, nezecházej ještě,
D C D
já mám potěšení na dalekej cestě,
G Hmi Emi G Ami D G
já mám potěšení na dalekej cestě.
2. Já mám potěšení mezi hory – doly,
[: žádnej neuvěří, co je mezi námi. :]
3. Mezi náma dvouma láska nejstálejší,
[: a ta musí trvat do smrti nejdelší. :]
4. Trvej, lásko, trvej, nepřestávaj trvat,
[: až budou skřivánci o půlnoci zpívat. :]
5. Skřivánci zpívali, můj milej nepřišel,
[: on se na mě hněvá, nebo za jinou šel. :]

Tiráž

Kolíček č. 14, ročník 1. prosinec 2005

Uzávěrka 14. 12. 2004, cena: 13 Kč

Redaktoři: David Kolda (Lord Mlč), Ladislav Pelcl (Bilbo)

Autoři příspěvků: Ladislav Balík (Bajt), Jiří Hubáček, Veronika Kaplanová, Anna Kastnerová (Řehtačka), Zbyněk Kocman, David Kolda (Lord Mlč), Martin Kolda (Piko), Lucie Křesťanová (Vila), Štěpán Pácl (Placka), Ladislav Pelcl (Bilbo), Tomáš Pelcl (Kulan), Anna Pokorná (Zebra), Jan Pokorný (Kaski), Ondřej Růžička, Dan Svitavský (Mamut), Anna Vanděliková (Andílek), Antonín Vala (Neposeda), Jakub Zubatý (Zub)
Kresby: Jan Hlaváč (Sup), kresba na titulní straně – Temerská vlajka: Matěj Růžička
Fotografie: David Kolda (Lord Mlč), Ladislav Pelcl (Bilbo), Jakub Zubatý (Zub)

Kontaktní e-mail: hiawatha@laddobar.cz

Pro vlastní potřebu vydává: Junák – svaz skautů a skautek ČR,

KOLÍČEK

středisko "HIAWATHA" Praha 5 – Smíchov
Zoubkova 8, 150 00 Praha 5 – Smíchov
<http://hiawatha.laddobar.cz/>